

*2012. szeptember 1. – szombat*

**Máté evangéliuma 5,16: Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**

Néha elég nehéz őszintének lenni, még önmagunkkal is, mert nehezen fogadunk el valamit, amiről mást szeretnénk hinni, látni, láttatni. Krisztus URunk tanítását mindenek felett valónak tartjuk, s mint gyermekei, igyekszünk Neki mindenben engedelmeskedni. Tudjuk, hogy nem a magunk erejével és tehetségével érjük el eredményeinket, hanem az Ő segítségével és áldásával. Egy idő után azonban már az ÚR szavának engedelmeskedünk, és elvárjuk önmagunktól még mi is, hogy hitéletünk erősödjön, gyümölcsöző legyen, olyanok legyünk, amilyenek leírja Megváltónk az Ő követőit. Ezt hirdetjük másoknak, így élünk magunk is, szeretjük ellenségeinket, Isten dicsőségére teszünk minden jó cselekedetet. Legalábbis elméletben. Igyekszünk, s néha talán sikerül is. De ha őszinték vagyunk, ami azért nehéz, mert kellemetlen lesz elfogadni, hogy visszaesők is lehetünk, tévutakat is bejárunk néha, de ha mégis vállaljuk ezt az őszinteséget, felismerjük, hogy bizony néha nem sikerül. Hogy csak a mai igénél maradjunk, nem is nagyon akarjuk, igyekszünk harcolni ellene, de azért van úgy, hogy bizony jólesik, ha megdicsérnek, jólesik, ha észreveszik ki tette a jót, kicsit el is várjuk, hogy néha elmondják, mennyire Istennek engedelmes hívők vagyunk. S amikor ezt az érzést felfedezzük magunkban, két szélsőséges magatartással válaszolunk. Vagy tagadjuk, hogy örvendünk a dicséretnek, s nagy igyekezettel és erőltetett alázattal bizonygatjuk, hogy mi nem várunk, s nem is akarunk semmi elismerést, vagy a másik szélsőséggel lehangolódunk, egyenesen elkeseredünk, hogy íme, mégis csak az emberi természet uralkodik, megint visszaeső bűnös vagyok, aki megbántottam mennyei Atyámat. Talán egyiket sem kell tgyük, hanem maradjunk tovább is még őszintébbek. Minden megjátszott alázat vagy bűnbánat helyett ismerjük el, hogy jólesik, ha megdicsérnek, sőt, köszönjük is meg, s tgyük hozzá a lehető legtermészetesebb hangon és szívből jövő érzéssel, hogy mi Istennek engedelmeskedtünk, és Tőle kaptuk az erőt is, ezért az Ő dicsőítésére szólítsunk fel másokat is. Ha így leszünk őszinték, természetesek, tetteinkkel is, szavainkkal is Istenre mutatók, akkor tetteink és szavaink egyaránt Istenre mutató világosság lesznek.

*2012. szeptember 2. – vasárnap*

**János első levele 4,12: Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.**

Istent sokan szeretnék látni, sokan arról is meg vannak győződve, hogy ha egyszer is látnák az Istent, egész életük megváltozna, ők lennének a legengedelmesebb hívők a világon. Az emberi természet azonban hamar felejt, sok példát említhetünk a Bibliából is, a történelemből, de akár saját életünkben is. Elég ha arra gondolunk, mekkora mérhetetlen ajándék volt a zsidóknak az, hogy megmenekültek sok csoda által az egyiptomiaktól, de kevés idő múlva már zúgolódnak Isten ellen. Vagy a feltámadott Krisztussal találkozni milyen csoda volt, de még Péter is képes utána képmutatóan viselkedni. Sajnos, ha szemeinkkel láthatnánk Istent, azt kell mondjuk, hogy még ez sem jelentene hosszú távú és gyökeres változást életünkben. Az apostol arról ír, hogy nem is erre van szükségünk. Sokkal egyszerűbb a feladatunk. Aki engedelmeskedik annak, amit a Mester tanított, amiben összefoglalta az egész törvényt és tanítást, annak nagy és csodálatos tapasztalata lesz. Nem kell mást tenni, mint a szeretet parancsát komolyan venni, aki ezt megteszi, az rádöbben majd a nagy csodára: Isten adott erőt, hogy szeretni tudjak, Isten mutatta meg, hogy mikor és hogyan kell a szeretet cselekedetté, valósággá váljon, az ÚR irányított, mégpedig nem kívülről, szavakkal, tanítással, hanem belülről, szívemben megszületett gondolatokkal és akarattal. Ezek szerint Lelke által maga Isten lakozik bennem, az Ő szeretete kiűz

szívemből minden helytelen és bűnös indulatot, vágyat, az Ő szeretete betölti életem. Ez a szeretet pedig maga az Isten. *URam segélj, és adj szeretetet!*

*2012. szeptember 3. – hétfő*

**Ezékiel próféta könyve 11,19-20: Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék.**

Nagyon sokan gondolják még mindig azt, hogy a vallásos élet, az Isten akarata szerinti keresztyénség azt jelenti, hogy az ember saját elhatározása szerint elfordul a bűntől és a bűnös életmódtól és elkezd cselekedni Isten akaratát, engedelmeskedik a parancsolatoknak, teljesíti azokat. Mindez, gondolják sokan csak akarat kérdése, ha egyszer eldönti a ember, hogy ezt fogja tenni, akkor az sikerül is. Sok ember lelki élete ebbe merül ki, hogy próbálja beteljesíteni a parancsolatokat, amikor valamit sikerül megtenni azokból, akkor örvend, s amikor nem, akkor bánkódik, és meg van győződve, hogy még jobban kell akarni, még többet törekedni. Isten valóban azért adta a parancsolatokat, hogy azokból megismerjük, hogy ő mit vár el tőlünk, milyeneknek szeretne látni minket és életmódunkat, de az igében azt is elmondja, hogy ahhoz, hogy képesek legyünk mindezt megtenni, ahhoz az Ő beavatkozására van szükségünk. Mert mi bűnben születünk, s ez olyan, mintha valakinek kőből lenne a szíve, amivel nem lehet érezni, akarni, nem is lehet élni. Isten szempontja szerint a földi ember élete csak akkor kezdődik, amikor újjászületik, azaz kapja ajándékba az új természetet, amit itt az ige hússzívnek is nevez. Ahhoz, hogy mennyei Atyánk rendelkezéseit megtartsuk, erre a hússzívre, erre a Tőle kapott természetre van szükségünk. Ő pedig ezt megígérte az övéinek. Az ének szavaival kérjük Tőle ezt: Új szívet adj URam énnekem, új szívet adj, én Istenem.

*2012. szeptember 4. – kedd*

**A zsoltárok könyve 33,5: Az ÚR szeretetével tele van a föld.**

Sok mindent meg lehet tanulni, de sok mindenre születni kell. Meg lehet tanulni a matematikát, az énekhangokat és a kottát, a mértékegységeket, a viselkedést. Az viszont adottság, s talán velünk születik, még akkor is, ha bizonyos neveltetéssel felerősíthető, hogy valaki szeresse a természetet, az állatvilágot, a zenét, s itt nem a ma zenének csúfolt zajongásra gondolok. Ugyanígy teljesen nyilvánvaló, hogy sok minden csak az újjászületéssel lehet tulajdonunkká vagy tulajdonságunkká. Azt írja Dávid ebben a zsoltárban, hogy az ÚR szeretetével van tele a föld, ezt pedig azért írhatja, mert Isten megadta neki azt a lelki látást, amivel látja a láthatatlant, látja a külső mögötti összefüggéseket is, látja azt, akié a végső szó, s végső szavát mindig szeretete határozza meg. Sok mást is lát és leír a zsoltárokból Dávid, igaza van, amikor az erőszak és a gonoszság elterjedéséről beszél, vég nélkül lehetett akkor és lehet ma is panaszkodni az emberek és a körülmények miatt, akik és amik körülöttünk vannak. Isten embere mégis az ÚR szeretetét látja. Egy személy jelenik meg előttem, akit Isten kegyelméből ismerhetek. Hitelesen és minden tettetés nélkül láttam már nem egyszer és nem kétszer ezt az embert, amint a legnagyobb tisztelettel és megbecsüléssel beszél olyanokról, akik tudásban, elvégzett munkában, szolgálatokban, s ki tudja hány szinten még messze alatta maradnak. Szeméből sugárzik az őszinteség és az alázat van ott mosolya alatt, amikor azt mondja annak, aki hibázott, hogy jöjjön Istenhez, mert ő maga mérhetetlenül bűnösebb, s mégis, rajta is könyörült az ÚR. Néha az az érzésem, hogy ez az ember mindenütt szenteket lát, ott is, ahol és ravasz, képmutató, gonosz szándékú emberek miatt panaszkodom. Az ÚR adott neki ilyen látást, s bizony, sokszor irigylem, hogy ő mindig jó emberek között él. Az ÚR szeretete is mindenütt ott van, mindig mellettünk van, mindig meg akar győzni arról Istenünk, hogy velünk van, szeret és gondoskodik rólunk. Ő adja meg Elizeus szolgájának

látását, Dávid szívének meggyőződését, hogy elmondhassuk: mi is hisszük, valljuk, tapasztaljuk, Isten szeretetével van tele a föld.

*2012. szeptember 5. – szerda*

### **Mózes első könyve 6,22: Noé meg is tett mindent, úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.**

Noé olyat kellett tennie, amit nem tanult, nem látott rá példát, s nehéz volt elképzelnie, mikor lesz kész a munkával, s milyen is lesz a bárka, amikor elkészül. Biztosan eszébe jutott hamar az is, hogy látni fogják őt az emberek, kérdéseket tesznek fel, kételkedni fognak, talán még gúnyolják is azért, amit tesz. A bárka építése hosszú időn át tartott. Nem tudjuk, mert nem írja a Biblia, de feltételezhető, hogy néha fáradtan tekintett a készülő bárkára, talán sóhajtott egyet, s kérdezte magától, mikor lesz meg, be tudja-e fejezni. Mint minden építkezésnél, vagy bárminek elkészítésénél, főleg, ha addig nem ismert dolgot kell készíteni, lehetnek elemek, amiket ki kellett cserélni, ami nem talált, és újat kellett készíteni, s talán megtörtént az is, hogy az ujjára ütött Noé, vagy a lábára ejtett valamit. Voltak talán napok, hetek, amikor jól haladt a munka, és lehetnek olyan idők is, amikor a remélnél lassabban haladtak. Az Írásban csak az van leírva, ami fontos számunkra, s nem részletezi azt a hosszú időt, amíg készült a menekülés eszköze. Az írásmagyarázók többsége szerint 120 évig épült a bárka. S erről a számunkra elképzelhetetlenül hosszú időről csak annyit ír, hogy Noé mindent megtett, és úgy tette, ahogyan Isten parancsolta neki. Egy mai emberi életnél hosszabb ideig Noé egyet tesz: engedelmeskedik Istennek. Egy életnél hosszabb ideig hűségesen követi az ÚR szavát. Nagy figyelmeztetés is ez, bátorítás is ugyanakkor, hogy mi, akik hamar belefáradunk az engedelmességbe, hamar elcsüggedünk, ha valami pillanatnyilag nehéznek tűnik, nézzünk Noéra, az ő engedelmességére, hűségére, és igyekezzünk arra, hogy az ÚR szavát kitartón kövessük. Nem kevesebb volt Noé esetében a következménye az engedelmességének, mint az, hogy a bárka elkészült, kibírta az özönvizet, és megmenekülhettek Noé és családja akkor, amikor minden élő elpusztult a földön. A mi engedelmisségünk sem mellékes kérdés, életünk, sőt örök életünk függ tőle.

*2012. szeptember 6. – csütörtök*

### **Az apostolok cselekedetei 12,7: az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről.**

Soha nem láttam még angyalt. Nem is tudom, hogyan néznek ki. Fehér ruhás férfiak lennének? Van szárnyuk, vagy nincs? Sugárzik az arcuk? Valóban repülnek? Értelmes kérdések ezek? Fontos lenne ilyet látni? Péter látott vajon valamilyen személyt? Az angyal követet jelent, s amennyiben jól átgondolom, milyen sokszor állított meg Isten helytelen utakról egy alkalmas időben érkező ismerős, barát, prédikáció, ének, gondolat által, azt kell mondjam, hogy Isten üzenete sokszor érkezett hozzám követi által. Soha nem jártam börtönben, de néha olyan sűrű sötétség vesz körül, ami szinte fáj. S ha a sötétség szinte betölt, el akarja uralni gondolataimat, lelkületemet, ad Isten egy szót, egy embert, ami vagy aki által hirtelen mintha hályog hullna le szemeimről, és megvilágosodok. Isten követi körülvesznek, amikor meglátom a helyes utat, megértem tennivalómat, amikor a lelki álomból fölébredek. S megtörténhet, megtörténik, hogy szabaddá válok attól, ami addig megkötözött. Vasból készült bilincs soha nem volt csuklómon, de néha megkötöznek előítéletek, feltételezések, helytelen szokások, nyájszellem, s felsorolni sem lehet, mennyi minden. Megkötöz a régi emberi természetem. Amikor Isten követi cselekszenek, szabaddá válok követni a fényt. Jövel világ Világossága, szabadíts

meg minden kötözöttségéből, vezess a világosság útján, hogy kövessék és szolgáljalak, készséggel és örömmel.

*2012. szeptember 7. – péntek*

**Pál első levele a korintusiakhoz 11,32: De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk.**

Bölcsesség, erő, előrelátás nincs meg, vagy nincs eléggé meg bennünk, emberekben. Ezért történik meg elég gyakran az, hogy utólag ismerjük fel, hogy helytelen volt egy döntésünk, bejártunk hiábavaló utakat, bántottuk Istent és embertársainkat. Szoktuk mondani, ha tudtam volna, hogy mi lesz a vége, biztos másként tettem volna. Mai értelmemmel nem indulnék arra az útra, nem engedném, hogy az történjen. S talán még fájdalmasabb az, amikor már látjuk a helyes döntést, a jó irányt, de tehetetlenek és erőtlenekek vagyunk, nem tudjuk meggyőzni gyermekeinket, szeretteinket arról, hogy a jó útra térjenek, ne haladjanak tovább a helytelen irányba. Amíg gyermekeink kicsik, addig neveljük, tanítjuk, esetenként fegyelmezzük is őket, hogy ne utólag szenvedjenek. Amikor felnőnek, vagy ha szeretteink, barátaink, felnőtt embertársainkról van szó, akkor már nincs más mód, mint elmondani a jót, figyelmeztetni a rosszra, ha lehet, rámutatni az összefüggésekre. Mennyei Atyánk is nevelni akarja az Ő gyermekeit. A hitben való növekedés különböző szakaszában más-más módszert alkalmaz, a cél viszont mindig a mi javunkat szolgálja. Ő minket tanít, hívogat, figyelmeztet, s ha nem marad más módszer, akkor ítél és büntet is, mindig azért, hogy ne vesszünk el, ne maradjunk a rossz úton, hanem forduljunk vissza, keressük ismét az Ő akaratát, a Vele való közösséget. A hit dolgaira is érvényes az is, ami a földi nevelésben, amikor valakit fenytítenek, nem arra gondol, hogy ez most az ő megmentéséért jó, hanem arra, hogy szenved, és ez rossz. Így zúgolódnunk, elégedetlenkedünk mi is néha, mert a pillanatra nézünk, és nem a célra. Utólag felismerjük, hogy Isten minden tette szeretetéből fakadt, érdekünkben volt, üdvösségünket szolgálta, s hálát is adunk azért, hogy Ő minket nem engedett elveszni. Köszönöm, Istenem, hogy nevelsz, s köszönöm minden eszközödet, mellyel az örök életre irányítod életem.

*2012. szeptember 8. – szombat*

**A zsoltárok könyve 73,28: De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.**

A Biblia egy csodálatos fejezete a 73. zsoltár. Nagyon őszintén szólal meg benne a szerző, Ászáf, és elmondja, hogy hitében közel volt az eleséshez. Egy pillanatra azokra tekintett, akik istentelenségük ellenére jól élnek, ő pedig szívének tisztán tartása ellenére szenvedett. Ezt a gondolatot bizony hosszasan lehet elemezni, sok példával lehet alátámasztani, mai életre is találó az, amit üzen. S ha csak ennél a gondolatnál maradunk, bizony súlyos következtetéseket vonhatunk le, melyeknek nem lesz áldása. A bánkódást lehet vele fokozni, az igazságtalanságot hangsúlyozni, e világi élet gyötrelmeit szaporítani. A zsoltáros viszont nem csak abban mutat példát, hogy kérdéseivel, szívének feldúlt állapotával nagyon őszintén kitérül, hanem abban is, hogy mindezt Istennek mondja el. Nem akar egymaga maradni a nehéz gondolatokkal, nem is embereknek sírja el panaszát, mert azzal lehet, hogy nem tenne mást, mint az egyéni panaszból közösségi siránkozást indítana el, hanem úgy, ahogy van, kitérja szívét Istennek. S miután Istenre tekintve bölcsességre jut, megérti az Isten nélküli élet látszólagos boldogságának rövid voltát, s azt is, hogy mi lesz a következménye az ÚR iránti hűségnek, még akkor is, ha az néha szenvedéssel jár, ezek után tehát azt mondja, hogy az ÚR közelsége mennyire jó neki. Mert világosságot, értelmet Istennél kapott. Vigasztalást, a nehézségek elhordozásához erőt egyedül a Mindenható adott neki. Mert elfogadta őt Isten úgy, ahogyan jött, őszintén, de súlyos gondolatokkal. És ha Istenhez menekült érthetlenségével, akkor Isten megoltalmazta az eleséstől.

Lehetünk őszinték Istennel. Istennel csak őszinték lehetünk, bármi is lenne szívünkben. Az ÚR úgy fogad el, amint vagyunk, s jelenlétében nyerünk világosságot és kerülnek helyükre gondolataink. Isten közelsége minden embernek szükséges és igen jó. Legyen Ő ma is a mi oltalmunk.

*2012. szeptember 9. – vasárnap*

### **János evangéliuma 11,26: Aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.**

Újra meg újra meg kell tanuljuk azt, hogy Megváltónk másként látja a dolgokat, mint ahogyan mi. Épp temetés után érkezik Jézus ehhez a kedves testvérpárhoz, Máriához és Mártához, akik elvesztették a család férfi tagját, oszlopát, Lázárt. A hangulat nem is lehet más, mint szomorú, fájdalmas. Jézus nem egy konferenciára összesereglett, értelmileg kíváncsi csoportnak tart elméleti tanítást, hanem a gyászoló, fájdalmában zokogó, vesztes Mártának mondja ezeket a szavakat. Annak az embernek, aki tudja, nem jön vissza testvére a halálból, s neki nincs más lehetősége, minthogy megpróbáljon beletörődni, talán elfogadni a nagy veszteséget. Itt minden a földi veszteségről szól, a test haláláról, a földi élet nyomorúságáról, a nehéz és ismeretlen jövőről. Néha még istenfélő emberek közösségében is megtörténik az, hogy amikor valaki gyászol, akkor vagy semmitmondó szavakkal vigasztaljuk, hogy majd minden jó lesz, vagy elismerve a nehéz helyzetet, csak együttérzésünkről biztosítjuk a gyászolót, arról, hogy vele szenvedünk. Mintha néha illetlennek, vagy kevésnek tartanánk azt mondani, hogy a földi szenvedés valóban nagy a veszteség miatt, de van feltámadás, van örök élet, mellettünk van az élő Krisztus. Mintha abban a helyzetben nem lenne találó a távoli jóról beszélni, mert most a jelenlegi rossz foglalkoztat. Pedig igazi vigasz csak az ige által van. Az ige pedig a jövőről, az örökkévalóról beszél. Jézus ennek a testvére testi halálát sirató asszonynak a lelki életről beszél, arról, hogy van örök élet, van egy olyan lelki állapot, amire már nincs semmilyen hatással az elmúlás, nincs többé halál azoknak, akik megkapták Tőle az igazi életet. A legnagyobb gyászban sem hagyja ki Jézus azt, hogy az igazi életet hit által lehet elnyerni, annak van örök élete, aki hisz Őbenne. Meg vagyok győződve arról, hogy nagyon sok mai lélekbúvár, tudós, pszichológus, és sajnos még teológus is azt tartja, hogy gyászolónak ilyet nem kell mondani. Ezekről a kérdésekről, hogy hit, örök élet a prédikációban vagy előadásokon legyen szó, a gyászolónak elég azt mondani, hogy Isten nem hagyja el. Jézus mégis ezzel vigasztalja Mártát, és hiszem, hogy ezt üzeni mindenkinek, még a fájdalomtól elgyötört szívűeknek is, amit Pál nagyon tömören így fogalmaz: higgy az ÚR Jézusban és üdvözülsz.

*2012. szeptember 10. – hétfő*

### **A zsoltárok könyve 121,4: Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!**

Nagy veszélybe kerülhetett az a hadsereg vagy város, amelyiknek őrizői elaludtak. Az ellenség így váratlan támadást indíthatott ellenük, aminek szinte mindig súlyos következményei voltak. Isten azt ígérte népének, hogy Ő maga fogja oltalmazni őket. Ebben a zárókönyvekben Isten népe megvallja hitét abban, hogy az ÚR oltalma, gondviselése egyetlen pillanatra sem szűnik meg. Ha egy pillanatra megszűnne, az nagy bajt jelentene. Amikor a választott nép elfordult Istentől, és az ÚR fogságba engedte népét, azért, hogy meglássák mit jelent az, amit kívánnak, az Isten gondviselésén kívül lenni, akkor azt a hetven esztendő így nevezi Isten: egy pillanatra elrejtettem orcámat előled. Ezt a zsoltáros nem kívánja megtapasztalni. A vadonban való életről szóló dokumentumfilmekben látunk olyat, hogy a kis állatok, amikor megszületnek, anyjuk oltalma alatt maradhatnak meg. Ha az anyaállat egyszer is elmulasztaná az állandó felügyeletet, a kis állatra ragadozók csapnak és elvész. Sajnos, mai világunk is ilyen vadonhoz hasonlít, nem ijesztés akar ez lenni, de Isten oltalma nélkül mi nem tudjuk magunkat megvédeni a sok veszélytől, kísértéstől. Isten azonban kezében tartja életünket, Ő nem fárad, nem szunnyad, hatalma és gondviselése állandó. Ezért biztonságban élhetünk, mert tudjuk, ki a mi Istenünk.

*2012. szeptember 11. – kedd*

**A zsoltárok könyve 139,4: Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.**

Dávid arról beszél ebben a nagyon szép zsoltárban, hogy Isten ismeri őt, s mindig vele van. Annyira ismeri őt Isten, hogy még azt is tudja, amit gondol. Nagy áldás az, ha az Isten gyermeke eljut erre az ismeretre, erre a meggyőződésre, hogy Isten még a gondolataimat is olvassa. Nincs mit Előle elrejtsek, nem is akarok semmit eltitkolni, sőt, megnyitom előtte szívem, és Dávid egy másik zsoltárában megfogalmazott példa szerint kérem az URat, hogy lássa meg szívemet, gondolataimat. Néha nem is tudom jól kifejezni magam, de az ÚR tudja szándékomat is. Emberek félreérthetik azt, amit mondok, szándékosan, vagy nem szándékosan, Isten mindig tudja a helyes értelmezést. Van, aki szavaim mögött rejtett szándékot feltételez, Isten tudja, mi az igazság szavaimról is, szándékomról is. Az emberi kapcsolatok szintjén is nagyon sokat jelent az, amikor valakivel értjük egymást. Idegennek, vagy olyan embernek, aki másként gondolkodik, más az értékrendje, mások az elvei, néha nehéz, vagy szinte lehetetlen elmondani gondolatainkat úgy, hogy azokat ne értse félre. De Istennek legyen hála, vannak olyan barátaink, lelki testvéreink, akikkel egy hullámhosszon vagyunk szinte mindenben, és néha egy pillantásból is értjük egymást. Nagy áldás, hogy nekik bátran kitárhatjuk szívünket, mert tudjuk, nem értenek félre, nem ítélnék el, nem vetnek meg és nem nevetnek ki, hanem megértik szavainkat és a sorok között ki nem mondott gondolatokat is. Isten pedig minden embernél jobban ismer, megért és elfogad minket. Isten Neve legyen áldott, hogy akkor is, ha nincsenek nagyon megértő és elfogadó emberek valaki körül, az ÚR mindig ott van, Ő az, aki nem marad el soha gyermekeitől. Köszönöm, URam, hogy pontosan tudod, amit gondolok, amit érzek, aki vagyok, és mindig elfogadsz, amikor megszólítalak.

*2012. szeptember 12. – szerda*

**Pál levele a kolosséiakhoz 1,23: Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt.**

Pál szavaiból azt értem, hogy az evangélium reménységétől el lehet távolodni, az apostol pedig arra szólít fel, hogy ez ne történjen meg. Ahhoz, hogy ne veszítsük el ezt a reménységet, meg kell maradjunk szilárdan és egyenesen az evangéliumban. Azokról van szó az igében, akik hitben élünk, de sokszor botladozunk, ki vagyunk téve mindenféle kísértésnek, nehézségnek, és időnként meglankadunk, fáradunk, csüggedünk, reménytelenekké leszünk. Pál nem az istenteleneknek ír, nem azoknak, akik még nem ismerték meg az élő Istenben való igaz reménységet, nincs szó holmi földi reménységről. Az evangélium, az igazi örömmüzenet Istenről, bűnbocsánatról, megváltásról, örök élről szól, s mindez szívünkben élő reménységet teremt arra nézve, hogy egykor Istennel leszünk, s arra is, hogy földi életünk során nem leszünk többé magunkra soha, semmilyen körülmények között. Mégis megtörténik, hogy valamilyen nyomorúság ér, nem sikerül egy terv, amiért küzdöttünk, s még imádkoztunk is, ilyenkor mintha a reménységünk elillanna. De amilyen gyorsan elszáll, olyan gyorsan vissza is kell jönnie, mert hitünkkel Istenhez fordulunk, mert az Ő igéje emlékeztet megannyi kijelentett igazságra, tanít, hogyan tekintsünk a kudarcokra, mit tegyünk ilyenkor. A mai ige is segítség lehet ezekre a helyzetekre. Emlékeznünk kell arra, amit az ige hirdetett nekünk, és megmaradni minden körülmények között a hit útján. Adj URam újra élő reménységet ennek a reménytelenségben élő világnak.

*2012. szeptember 13. – csütörtök*

**Pál második levele a korintusiakhoz 4,18: Nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.**

Pál apostol többes számban mondja ezt a hitigazságot, hogy Isten gyermekei, ő maga, a korintusiak, és mindazok, akik olvassák levelét, bárhol és bármikor, nem a látható világra néznek, nem az határozza meg kedélyüket, nem a látható világ ad biztonságot vagy bizonytalanít el, nem itt keressük a boldogságot és életünk célját, hanem a lelki-szellemi világban. A templomban vagy Biblia-olvasás közben kétség nélkül mindnyájan így hisszük, valljuk, erre akarunk törekedni. A mindennapi életben már nem ennyire egyszerű és egyértelmű, mert nagyon sokszor a látható világra nézünk, annak értékeit szeretnénk megszerezni, annak körülményeit szeretnénk megváltoztatni, akár imádság által is. S halkán, de mégis meggyőződéssel mondanám, nem is olyan nagy baj. Ne sarkítsunk, ne magyarázzuk belé az igébe azt, hogy a hívő nem törekedhet semmire a földi létben, mert neki csak mennyei kincseket kell gyűjteni. Pál nem a kincsek gyűjtéséről beszél, hanem a szenvedésben való kitartásról. Nem általánosan mondja, hogy ne nézzünk a látható világra, hanem azt hirdeti, hogy üldöztetésben, nehézségben nem lehet kitartani, ha csak földi reménységünk van, hanem úgy, ha Istenre, az Ő akaratára és céljára tekintünk. A mindennapi életben azonban a látható világra (is) nézzünk, a teremtett világ csodáit lássuk meg és magasztaljuk azokért Istent, ahogyan valaki találóan fogalmazott, a hívő ember mindkét lábával ezen a földön járjon, de szíve az ég felé tekintsen. Miközben e világban élünk, a mindennapi kenyérért itt fáradozunk, lelkünk Istennel van kapcsolatban, a próbák alatt pedig csak Tőle várjuk és kérjük a segítséget. A látható világban élve igyekszünk hűek maradni, mert tudjuk, hogy ez elmúlik, a láthatatlan, az Isten világi viszont örök. Annak tagjai vagyunk már most, s minden nap annak áldásai éltetnek. Amikor nincsenek nagy próbák, akkor sem hagyjuk el azt, hogy feltekintsünk, reménységgel és várakozással. Ezért akár így, akár úgy alakulna a mai napunk is, el nem maradhat életünkben az, hogy az örökkévalókat keressük.

*2012. szeptember 14. – péntek*

**A zsoltárok könyve 85,10-11: Közel van a szabadulás az istenfélőkhöz, hogy dicsősége lakozzék földünkön. Szeretet és hűség találkoznak, igazság és béke csókolgatják egymást.**

Többször elolvastam a két igeversben felsorolt kifejezéseket, dicsőség, szeretet, hűség, igazság, béke. Azon gondolkodtam, hol találom ezeket? A gyülekezetre gondoltam, de be kellett ismerjem, hogy ott is csak törekszünk ezekre, de nincsenek mindig és mindezek meg. Más közösséget nem találtam, ahol egyáltalán erre törekednének annak tagjai. Kisebb baráti, keresztyén testvéri kapcsolatokban fellelhető egyik-másik, de mindenik még ott is ritkaság. De még akkor is, ha ezek a lelki értékek hiányosan vannak meg, és amelyik jellemzi is a közösséget, kicsit vagy nagyobbat, az is részlegesen és nem tökéletesen, mindezek ellenére az istenfélők bármilyen közössége sokkal kívánatosabb bármelyik más emberi csoportosulásnál. A magunk hibáival, hitéletben való bukdácsolásainkkal, a kapcsolatokban fellépő időnkénti feszültségekkel együtt ez a közösség az egyetlen, ahol mégis keressük és találunk is szeretetet, hűséget együtt igazsággal és békességgel. Ha pedig ezek megvannak, elmondhatjuk, Isten közöttünk lakozik, az Ő dicsősége az, ami ezeket lehetővé tette, sőt, áldásként adományozta nekünk. Adjon mennyei Atyánk mindnyájunknak ilyen közösséget.

*2012. szeptember 15. – szombat*

**A zsoltárok könyve 18,47: Él az ÚR, áldott az én kösziklám.**

A zsoltár elején Dávid elmondja, milyen körülmények között írja a zsoltárt, milyen helyzetből kiáltott Istenhez. A sír köteleiről és a halál csapdájáról beszél, ezeket érezte akkor, amikor ellenségei rá támadtak. e ő Istenhez kiáltott, és megtapasztalta Isten közeledését, erről hosszas és csodálatos leírást találunk a

zsoltárban, amikor Isten érkezik, lehajol az ég, megrendül föld, a teremtett világ egésze jelét adja az ÚR érkezésének. A Magasságos pedig azért érkezik, hogy kiemelje a veszedelemből és a nyomorúságból kedveltjét, aki a zsoltár második felében elmondja, mit tett vele az ÚR, s ezért magasztalja Őt. A magasztalás fontos része a hitvallás, amikor elmondja Isten gyermeke, kinek ismerte meg az URat. Dávid hitvallásának része ez a rövid, de nagyon lényeges mondanivalót megfogalmazó mondat. A szabadulás, az élete, minden annak köszönhető, hogy neki élő Istene van. a bálványok nem segítenek, az élő Isten igen. Ő, az ÚR, mint egy rendíthetetlen kőszikla, mindig szilárd alap a megmaradáshoz mindazoknak, akik Benne bíznak. Változó világunk mozgalmas mindennapjaiban, nem ritkán megpróbáltatásaiban jó tudni Isten gyermekeinek, és jó megvallani, hogy él az ÚR, az ÚR Krisztus a mi Kősziklánk. Sokszor csak azt látom, ami nehéz, baj, kísértés, nyomorúság, Dávid pedig arra emlékeztet, hogy Ő megtapasztalta a szabadulást is, mert nekünk élő Istenünk van.

*2012. szeptember 16. – vasárnap*

**Hóseás próféta könyve 6,6: Szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat.**

Sámuel próféta azt hirdeti, hogy Isten előtt többet ér az engedelmesség az áldozatnál, bölcs Salamon pedig azt, hogy az igaz és törvényes cselekvést többre becsüli az ÚR az áldozatnál. Talán sántít a hasonlat, de így is közelebb visz az ige megértésére, ma azt mondja sok idős szülő a nagyon lefoglalt gyermekének, amikor átveszi a nem kis ajándékot születésnapján, hogy egy jó szót, s talán többet, mint az évenkénti egy látogatást kívánom, nem a drága holmit. Isten nem azt várja el ma sem, hogy az átlagosnál egy hajszállal jobbak legyünk, nem ez a lényeg. Azt gondolhatják némelyek, hogy amíg mások havonta egyszer mennek templomba és egy lejt tesznek a perselybe, ő nagyon jó keresztyén, mert van amikor egy hónapban kétszer is ott van, és duplán is adakozik. Isten azt mondja, nem azt várom, amit üres szívvel adsz, hanem szeretetet, az ÚR ismeretét, szívből fakadó, hitre épülő cselekedeteket. Amikor az ószövetségi nép szívből fakadó hálából áldozott Istennek, az kedves volt Őelőtte. Ha a szívem az Övé, tetteim szeretetből fakadnak, az Ő akarata szerint, akkor teljesítem akarata, s mindennel Őt dicsőítem. Segítsen URunk, hogy így legyen.

*2012. szeptember 17. – hétfő*

**Ezékiel próféta könyve 18,27: Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé bűnét, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét.**

Lehet az ígéről hosszas elmélkedést, magyarázatot írni, lehet magyarázni és vitatni, lehet belőle fontos következtetéseket levonni. Ma fogadjuk mégis az ígét egyszerű lehetőségként, mely személyesen szólítja meg az olvasót. Aki hallja az ígét, felismeri bűnét, Istenhez fordul bocsánatér és nem követi el többé a bűnt, az nem vész el, hanem életet nyer. Aki nem bűnös, annak nincs feladata, lapozzon tovább, de aki tudja, hogy van bűne, ne törődjön bele, hogy ilyen a földi ember. Nekünk ma Isten újra kinyitja a kegyelem ajtaját, kész elengedni tartozásunkat, új életet, örök életet kínál megtérő gyermekeinek. Atyám, szeretném elhagyni bűneimet, győzz meg szívemben a Te bocsánatodról, s adj erőt, bölcsességet, kitartást, hogy törvény és igazság szerint éljek, dicsőségedre.

*2012. szeptember 18. – kedd*

**A zsoltárok könyve 95,3-4: Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött.**



Több zsoltárral kapcsolatosan olvashatjuk az igemagyarázók leírását arról a seregről, mely évente egyszer, talán háromszor felment a jeruzsálemi templomba a nagy ünnepekre. Amikor a zarándokok közeledtek a templomhoz, a szent városhoz, akkor zsoltárokat énekeltek, ezek a zarándokénekek. Sokszor elképzeltem, amint több napos gyaloglás után közelednek az emberek a célhoz, ahhoz a helyhez, ahol évente egyszer hallhatják az élő Isten üzenetét. Az idősebbek, akik már sok éve járnak az ünnepre elkezdik dúdolni a szent énekeket, az Istent magasztaló zsoltárokat. Lassan bekapcsolódnak a többiek is, egyre nagyobb sereg éneklő az Istent magasztaló dicséreteket. Csodálatos lehetett, és ma is csodálatos, ha megadatik igazi közösségben szívből jövő őszinte hálával magasztalni a mindenható Istent. Úgy hiszem, hogy erre van nagy szüksége a mai embernek is. Sok kérdése van korunknak, sok kihívása, számtalan közösség igyekszik megoldást találni ezekre. Istentiszteleteken, bibliaórákon, mindenféle közösségi alkalommal tanácskozunk, megoldásokat keresünk. Aki Istent dicsőítő közösségben járul ujjongással, magasztaló énekszóval az örökkévaló Isten felé, annak páratlan tapasztalata lesz. Mégpedig az, hogy nem kesergéssel, aggodalommal keresi a megoldásokat reménytelenül, hanem a magasztalásban szíve örömmel telik meg, és minden kétsége megszűnik afelől, hogy a hatalmas Isten a legjobbat adja, gondot visel minden gyermekéről. Adj, örökkévaló Istenünk Téged dicsérő közösségeket, ujjongva éneklő testvéreket, akikkel együtt hálát adjunk mindenért. Dicsérjétek az URat!

*2012. szeptember 19. – szerda*

### **Máté evangéliuma 8,8: Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.**

Valószínű, hogy a történetet mindenki ismeri, egy százados kéri Jézustól szolgája meggyógyítását, majd amikor az ÚR felajánlja, hogy elmegy azt meggyógyítani, akkor azt mondja, hogy ne menjen, mert ő arra nem méltó, hanem csak egy szót szóljon, és meggyógyul a szolga. Azzal magyarázza ezt a százados, hogy az ő parancsait is végrehajtják a katonák. Ezeket hallva, maga Jézus mondja, hogy nem talált még senkiben ilyen nagy hitet Izráelben. Sok fontos üzenete van e pár versben leírt történetnek, a százados emberségéről lehetne beszélni, aki törődik szolgájával, aztán arról, hogy izráeli tanítóhoz jön segítségért, és ő, a magas beosztású méltóság mondja egy vándorprédikátornak, hogy nem méltó házába fogadni azt. Maradjunk a mai félmondatnál, ebben is lényeges üzenet van. A százados parancsot osztogat a katonáknak, akik hallják szavát, értik azt és engedelmeskednek. Itt azonban a beteg nincs jelen, hanem otthon van, nem hallhatja, ha Jézus mond is valamit. Aztán nem is földi cselekvésre van szükség, hanem a test gyógyítására, ami gyógyszerekkel, kenőcsökkel, növényekkel, orvosi beavatkozással szokott történni. A százados hitét ezért dicséri Jézus, mert ő kimondja azt, hogy az ÚR szava hatalom, olyan hatalom, ami előtt nem akadály a távolság, olyan hatalom az Ő szava, ami testi, fizikai gyógyulást is eredményezhet. A földi világ is engedelmeskedik ennek a hatalomnak. Hiszen a zsidók tudták, mi is tudjuk, hogy a tenger és a szelek engednek Neki, az öt kenyérből sok kosárral lesz, és az ÚR szava még a halál felett is hatalom, a halottat is fel tudja támasztani. Ezt viszont sokan hallották, de egy pogány százados elhiszi, hangosan megvallja ezt a hitét, és kéri ennek a hatalomnak beavatkozását nem a saját, hanem egy szolga életére. Szeretném kérni én is ennek a hatalmas Istennek szavát. Segíts, Istenem, hogy ne magamra gondoljak először, és ne kételkedjem szavad hatalmában. Szólj, URam.

*2012. szeptember 20. – csütörtök*

**Márk evangéliuma 1,9-11: Eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban. És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek mint egy galamb; a mennyből pedig hang hallatszott: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”**

Isten Jézus Krisztusban gyönyörködik. Az Isten Fia szent és bűn nélküli életet élt, Ő maga szent és tökéletes volt, ezért minden szava, tette tökéletes és csodálatra méltó. Mi emberek nem vagyunk ilyenek, mert bűnben jöttünk a világra. Mégis, megtörténhet velünk egy megmagyarázhatatlan csoda. Az, hogy bennünk véges, tökéletlen emberekben a végtelen és tökéletes Isten lakozást vesz. Pál ezt úgy írja, hogy élek többé nem én, hanem Krisztus él bennem. Amikor az ÚR Krisztus él valakiben, Ő uralkodik és irányítja az életét, akkor egyre több gyümölcse lesz ennek az életnek, egyre gyakrabban látszik meg a krisztusi lelkület, indulat, szeretet, világosság a mindennapi életben. És akkor Isten gyönyörködik a bennünk lakozó Krisztusban, Aki minket irányít, vezet, erősít, megáld. De hadd mondjuk ki azt is, hogy amikor Krisztus URunk az Ő Lelke által bennünk él, akkor igazi élet kezdődik el földi életünkben, ebben gyönyörködik Isten, de mi magunk is gyönyörködünk. Nem magunkban fogunk gyönyörködni, hanem abban, ahogyan formál minket és munkálkodik általunk a mi URunk. Az ének szavaival kérjük ma: *Jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem-lelkem!*

*2012. szeptember 21. – péntek*

### **A zsoltárok könyve 71,5: Te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalمام ifjúkorom óta.**

Sokunk életében a reménység ingadozó. Vannak hosszabb, vagy rövidebb időszakok, amikor a reménységünk Istenben megvan, amikor várjuk Őt, kérjük segítségét, amikor egyetlen kérdésünk az, hogy mikor és hogyan fog megérkezni az ÚR segítése, áldásainak sokasága, mert bizonyosak vagyunk, hogy ezek nem maradnak el. De sajnos nem mondhatjuk el, hogy ez a reménység állandó lenne, mert néha megfáradunk, időnként felkiáltunk, hogy meddig késik az ÚR, mikor fog, vagy egyáltalán fog-e még könyörölni rajtunk. Az is ugyanígy igaz, hogy van, amikor reménykedünk, de abban, hogy a magunk bölcsessége, szorgalma meghozza a gyümölcsöket, embertársaink mellénk állása nem változik, számíthatunk barátaink szava-tartására, bízhatunk azokban, akikről jót feltételezünk. Mai zsoltárunk szerzője azt mondja, hogy az ÚR az ő reménysége, ami önmagában is fontos üzenet, de hozzá teszi, hogy ez így van ifjúkora óta. Állhatatosan bízott az Úrban. Mindig reménységgel tekintett Istenre, nem kételkedett Benne. Elgondolkodom, amikor reménységgel tekintetem Istenre, milyen volt a hangulatom, várakozásom, és amikor elcsüggedtem, milyen gondolatok foglalkoztattak, milyen volt az életem. Az előbbit lenne jó, úgy, mint a zsoltáros, állandóvá tenni. Lehet-e ezt akarattal? Amikor lankad a remény, mit tegyek? Pál apostol írja Ábrahámról, talán ezt kellene követni: *Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondott.* Amit Isten megmondott, azt higgyem, várjam, reméljem, minden körülmény ellenére is. Maradjon meg, legyen állandóvá a hit és a szeretet mellett a reménység mindannyiunk életében.

*2012. szeptember 22. – szombat*

### **Pál levele az efézusiakhoz 6,10: Erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.**

Tulajdonképpen kényelmes állásponton vagyunk sokan, amikor arra panaszkodunk, hogy erőtlenek, gyengék, kicsinyhitűek vagyunk. Még jól is hangzik ez, szerénység és alázat feltételezhető mögötte. Pedig sokszor csak lustaság és kényelem van a háttérben, mert az a jó, ha szépen megvagyunk a középmezőnyben, valahol nem túl elől, hogy ne legyünk feltűnőek és ne kelljen sokat vállaljunk, és nem is túl hátul, hogy ezzel se hívjuk fel magunkra a figyelmet. Néha nem nehéz, hanem egyszerű dolgokra hív az ige, s már hangzik is részünkről az előre elkészített, sablonos válasz, mi nem tudjuk megtenni, hiszen kicsik és erőtlenek vagyunk, még a hitünk is nagyon kevés. Az ÚR Jézus nem simogatva, elfogadással mondta követőinek, hogy kicsiny a hitük, hanem ezért dorgálta őket. Nem az a dolgunk, hogy siránkozzunk szüntelen körülményeink miatt, esetleg kevés tehetségünk miatt, hanem

arra hív URunk, hogy Benne megerősödjünk. Ahogyan azt már rég mondta valaki, nem nagy hitre van szükségünk, hanem hitre a nagy és hatalmas Istenben. Nem mi kell rendelkezünk valami olyan hatalmas dologgal, hittel, bármi mással, ami bennünk lenne, hogy az elég legyen az ÚR akaratának cselekvésére, hanem Ő, a mi URunk kell uralkodjon bennünk. Az Ő ereje hatalmas, Ő tud bennünk is hatalmas dolgokat véghezvinni, hogy aztán általunk is munkálkodjon csodálatosan. A mi feladatunk, hogy ne álljunk ellene Isten Lelkének, sőt, kérjük az Ő jelenlétét, áldását, és engedjük, hogy formáljon minket, majd vezessen, mi pedig örömmel kövessük vezetését. És erőtlenség vagyok, de nem akarok erőtlenségül élni, hanem az Ő erejét kérem, várom és engedem életemben, hogy elmondhassam az apostollal együtt, amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős, mert az erős Isten velem van, s én Vele élek.

*2012. szeptember 23. – vasárnap*

### **Jeremiás próféta könyve 32,27: Én vagyok az ÚR, minden élőknek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?**

Az ige alapján arról gondolkozhatunk, avagy beszélgethetünk közösségben, hogy milyen hatalmas Istenünk van, mennyi csoda által bizonyította, hogy Neki nincs lehetetlen. Hogyan is lenne olyan, amit Ő ne tehetne meg, amikor ezt a világot Ő alkotta, akár tudományos beszélgetést is indíthatunk arról, hogy mit jelent az, és milyen következményei vannak, hogy Isten alkotta, és ezért fölötté van, uralja, irányítja a teret, az időt, az anyagot, a természeti törvényeket. Építő lehet ezekről gondolkodni, de építő az is, ha nem elméleti kérdés marad az ige, hanem gyakorlati következménye van. Ezt pedig az egész fejezet elolvasása után, abba a helyzetbe belegondolva értjük meg. A babilóni király seregei körülvették Jeruzsálemet. Jeremiást saját királya börtönbe vetteti, azért, mert Isten parancsára megjövendölte a veszedelmet, sőt, azt is ki merete mondani, hogy a népet fogságba viszik, maga a király is Babilóniába kerül. Egy ideig nem figyeltek a próféta szavára, amikor azonban az ellenséges seregek megérkeztek, a jövendölés kezdett beteljesedni, akkor a nép kétségbeesett, s azt gondolták sokan, hogy ez a végső pusztulást jelenti a zsidó nép számára. Ekkor Isten azt mondja a prófétának, hogy vásároljon földet, szerződést írjanak az adás-vételről és tegyék el a szerződést, mert eljön az idő, amikor a földnek újra értéke lesz, amikor szántanak és vetnek majd az Ígéret Földén. Emberileg nem volt ez egy jó vásár, hiszen a fogság ideje következik, amikor pusztán maradnak a földek, és nem lesz azoknak értéke. Isten azonban azt üzeni a prófétának adott paranccsal, hogy visszahozza népét a fogságból, ismét jó lesz Izrael országában élni. Most Babilónia hatalmas, legyőzhetetlennek gondolják sokan, de Istennek semmi nem lehetetlen, Ő gondoskodik arról, hogy Szava beteljesedjen. Így már nem egy teológiai, dogmatikai kérdés az, hogy Istennek nincs lehetetlen, hanem csodálatos ígéret, reménységre és kitartásra biztató üzenet, melyből azt értjük meg, hogy a körülmények ellenére bízunk az ÚRban, mert Ő elhozza a felüdülés idejét, ha megígérte, megadja a szabadulást, kegyelmet, áldást.

*2012. szeptember 24. – hétfő*

### **Pál levele a filippiekhez 2,13: Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.**

A Szentírás egyik nehéz kijelentése áll előttünk, nehéz olyan értelemben is, hogy súlya van ennek az üzenetnek, de főleg nehéz azért, mert emberi értelmekkel még nem sikerült megértsem, noha valamennyit sejtek abból, amit általa üzeni akar Isten. Az előző versben azt írja Pál, hogy félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, utána vessző van, és úgy folytatódik, ahogy olvastuk, Isten munkálja bennünk az akarást is, a cselekvést is. Talán a huszadik század egyik nagy teológusának közismert mondata segít a megértésben, ő azt mondta, hogy mivel Isten mindent megtett az

üdvösségünkért, ezért nekünk is mindent meg kell tennünk. Ez több, mint emberi logika, de Isten gondolatai mindig többet tartalmaznak, mint amit az ember gondolatai, innen is van sokszor bennünk az érthetlenség. Ugyanakkor az ige nagy vigasztalás is számomra, már abban a mértékben, amennyire sikerül megértem, mert azt üzeni, hogy maga a Teremtő Isten gondoskodik arról, hogy ne lankadjon az akaratom, de mondjak le az akarásról, sem pedig a cselekvésről, úgy az üdvösség munkálásában, mint a hitélet mindennapi megélésében. Tudom, ennél sokkal többet üzen az ige, mennyei Atyánk adja az Ő Lelkét nekünk, hogy minél többet felfedezzünk, elfogadjunk és cselekedjünk az Ő üzenetéből.

*2012. szeptember 25. – kedd*

**Márk evangéliuma 1, 17-18: Így szólt hozzájuk Jézus: „Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.” Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt.**

Próbálok megérteni az ígét, de megvallom, nehezen tudom. Az azonnal szónál vagyok megakadva. Elgondolom, hogy amikor Márk leírta az evangéliumot, az írásmagyarázók szerint Péter elbeszélése alapján, akkor igyekezett nagyon tömören elmondani a lényegét, hiszen az sem volt elhanyagolható szempont, hogy röviden elmondja azt, ami fontos, de még az akkori írószer és „papír” ára is jelentős lehetett. A legfontosabb az, hogy a Lélek azt ihlette az írónak, ami üdvösségünk szempontjából lényeges. Tehát nem üdvösség kérdése, de a megértéshez nem ártana kicsit többet tudni, Mit jelenthet az azonnal? Haza sem ment András és Péter, szólni a családnak? Hiszen az nem sok időt jelentett volna, és mégsem lehet csak úgy eltűnni. De az azonnal-t támasztja alá mégis az, hogy hálóikat is otthagya követték Jézust. Mégis, miért nem teheték el legalább munkaeszközeiket pár perc alatt egy biztos helyre? Olyan kérdések ezek, melyekre nincs kijelentés, ezért nem ismerjük a választ. Csak feltételezhetjük, hogy egy rögtöni szolgálata következhetett Jézusnak, s esetleg este, vagy másnap tisztázták a családdal is, hogy ők most Jézus követésére szánták életüket. De az is lehet, hogy Jézus hívása annyira egyértelmű választ igényelt, hogy a rögtöni követés lehetett az egyetlen hiteles válasz. Ma úgy gondolom, hogy Jézus nem kér tőlünk ilyen radikális változást életünkben, ami a munkánkat, családjunkat illeti, de igenis azt várja Megváltónk, hogy amikor Ő valamire hív minket, akkor legyünk készek a rögtöni engedelmességre. Nem azt mondja, hogy kövess engem, mert mi az Ő követőinek valljuk magunkat, hanem arra szólít, hogy engedelmeskedjünk Neki, a mindennapi életben. Ő az, aki még a jócselekedeteket is elének hozza, alkalmat készít arra, hogy tetteinkkel dicsőítsük Őt. Segítsen mindnyájunkat, hogy megértsük minden pillanatban akarátát, és készek legyünk az engedelmességre.

*2012. szeptember 26. – szerda*

**Ézsaiás próféta könyve 53,12: A nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba.**

Felszállok a szerezsen komornyik szekereére, s vele együtt mondom, hogyan érthetném az Írást magamtól? Szükségem van Valakire, Aki megmagyarázza. A tanítványoknak is szükségük volt Arra, Aki megnyitotta az értelmüket, hogy értsék az Írásokat. Azért vagyok zavarban, mert tudom, hogy ebben az ígében a próféta az eljövendő Messiásról beszél, Aki számomra a legnagyobb és a leghatalmasabb, nem csak a nagyokkal és hatalmasokkal együtt részesül jutalomban. Ő azonban megalázta magát, nem csak a nagyok szintjéig szállt alá, azokkal vállalva a közösséget, hanem a legkisebbekig, sőt, a legbűnösebbig is, hogy azokat is felemelje. Az emberek szintjén fordítva szokott történni, fáradtsággal, kitartással feltornássza magát a kicsi is egy szintre, a Legnagyobb azonban megalázta magát, megüresítette önmagát, feláldozta önmagát, Isten pedig felmagasztalta Őt. A legnagyobb dicsőség a legnagyobb lemondás, áldozat jutalma lett, életének önkéntes odaáldozása révén örök dicsőséget szerzett, és ezt sem önmagának csupán, hanem mindazoknak, akikért odaáldozta magát.

Szívem hálás azért, mert értem is történt mindez, amit szerzett, nekem is szerezte. Nekem Őt kell követnem ma is, nem az emberi példák szerint kell egyre feljebb törekedjek, hanem Mesteremtől meg kell tanuljam az áldozatot, az önkéntes szolgálatot, a gyakorlatban megvalósuló szeretetet. Ehhez egyedül Ő adhat erőt, kitartást, hitet.

*2012. szeptember 27. – csütörtök*

**Márk evangéliuma 10,52: Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged.”  
És azonnal újra látott, és követte őt az úton.**

Lehet, hogy furcsán hangzik, de a mai ige segített abban, hogy megértsek embereket, akikkel nem tudok egyet érteni. Sokszor megtörténik, hogy embereket gátolja az Istennel való kapcsolatban, a megtérésben valamilyen előítélet, vagy olyan is van, hogy maguk sem veszik észre, de nem tudnak bizonyos kérdésen túljutni, valamilyen hozzáállást megváltoztatni. Mint Pál apostollal is történt, meghallgatták, többször is igazat adtak neki, de ha a feltámadásról akart beszélni, már nem hallgatták meg, nemhogy beszéltek volna arról. Ismerünk embereket, akik eleve kizárnak bizonyos kérdéseket, sokszor épp Istenről, Krisztusról, hitről nem hajlandóak beszélni. Mert szívükben erről van egy jól begyökeresedett meggyőződésük, s nem hajlandóak változni abban. Hogy jön ez a mai igéhez? Úgy, hogy magamban is ugyanezt fedezem fel, előítélet, hozzáállási mód nem változik. Elolvasom Bartimeus meggyógyítását, s nem az öröm az első, ami bennem van, hogy egy ember visszanyerte nem csak látását, hanem ezzel együtt új életet is kezdett, nem a hála az első, hogy ilyen hatalmas és szerető Megváltónk van, hanem saját gondolataim. Mindjárt azt veszem észre, hogy a vak hite tartotta meg őt, Jézus szavai szerint. Hajlamos vagyok erről gondolkodni, dogmatikai vitát indítani, erre megfelelő magyarázatot, megoldást keresni. Talán erre mondják, hogy nem látom a fáktól az erdőt. Nyilván, utána lehet nézni, köteteket lehet elolvasni, kutató munkát lehet kezdeni, de ez ne gátoljon meg abban, hogy a lényeget felfedezzem, elfogadjam. A vak Bartimeus hitt abban, hogy a megígért Messiás, mert Dávid Fiának szólítja, ezért abban sem kételkedett, hogy meg tudja őt gyógyítani. Jézus nem teológiai alapfogalmak megjelenő kötetéhez adott itt szó-magyarázatot, hanem a testileg meggyógyult embernek mutat rá a hitére. Én pedig hálás vagyok, hogy Ő az én Megváltóm is, aki ma is ugyanilyen hatalommal és szeretettel van azok iránt, akik Őt keresik.

*2012. szeptember 28. – péntek*

**A zsoltárok könyve 103,10: Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.**

Jó tudni ezt az igét, és jó elfogadni ennek üzenetét, sokszor szükségem önmagunkat, esetenként másokat is emlékeztetni erre. Valahogy az lett legtöbb helyen az elfogadott, ismert tanítás, hogy Isten minket érdemeink szerint jutalmaz, vagy büntet, s noha Isten gyermekeiként mi már tudjuk, hogy nem így van, mert minden kegyelem, mégis, néha magunk is az általános hiedelmet alkalmazzuk. Ha rosszat teszünk, nem az foglalkoztat legelőször, hogy megbántottam Atyámat, aki engem annyira szeret, s minél hamarabb kérjek Tőle bocsánatot, hiszen bővölködik a megbocsátásban, hanem az első gondolatunk sokszor az, hogy most akkor megbüntet Isten, most nem szeret annyira, haragszik, nem figyel rám, nem fog segíteni, és így tovább. S ennek ellenkezője is megjelenik néha gondolataink között, ha valamiben engedelmesek voltunk, az ÚR akaratát követtük, mintha bátrabban, kicsit talán jogosnak érezzük azt, hogy jöhetünk Isten elé, hiszen méltók vagyunk a jutalomra, biztos, hogy most meg fog áldani Istenünk. Pedig jól tudjuk, hogy Isten mindent Krisztusért cselekszik, Őérte áld meg, Őérte bocsát meg, Őérte fogad el, Isten nem vétkeink szerint bánik velünk. Erre ismételtlen emlékeztessem önmagam, s ha

sikerül alázattal tegyem, akkor másokat is, hogy ma is az Ő nagy szeretetéért, ingyen kegyelméért tudjunk hálásak lenni, és hálából Neki szentelni életünket.

*2012. szeptember 29. – szombat*

**Jeremiás 8,7: Még a gólya is, az égen, tudja költözése idejét, a gerlice, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie, csak az én népem nem ismeri az ÚR törvényét.**

Mi tagadás, amikor valaki ilyet mond nekünk, hasonlítgat valakihez, valamihez, úgy, hogy benne van a mi elmarasztalásunk, nem szokott jólesni. Első hallásra szinte mindig tiltakozunk, magyarázkodunk, felháborodunk. S ha nem is másokhoz, embertársainkhoz hasonlítanak, hanem néha úgy kezdődik a mondat, hogy még az oktalan állat is, akkor még rosszul is esik, megsértődünk. Van amikor az első harag és tiltakozás után van mégis bátorságunk és józanságunk, hogy elgondolkozzunk, mit is akart jelenteni az a hasonlat, ennek hasznos következményei lehetnek. Isten nem sértegetni akar, nem is hiába mondja ezt az ígét népének, hanem épp ez a célja, hogy felismerje a választott nép, mennyire messze távolodott küldetésétől, messze került Istentől is, ebből következően elmaradnak Isten áldásai is, ennek oka pedig egyszerű: elfelejtették az ÚR törvényét. Hiszen az ÚR annyiszor ígérte népének a gondviselést, áldást, s mindig hirdette nekik is azt, hogy mindezt az Ő szeretetéből fogja adni, a népnek nem kell mást tenni, mint elfogadni az ÚR közelségét, kegyelmét, és megmaradni az ÚR közösségében. Ehhez pedig az Ő szavát kell megtartani, az Ő törvényét kell követni. A gólya, fecske nem tiltakozik, hogy nem most kellene elköltöztek, nem indul korábban, sem később, mert mindkettő végzetes lenne. Nekik az ÚR ösztöneikbe helyezte az évenkénti vándorlást, ez által maradnak meg. Isten az embernek értelmet adott, és kijelentette nekünk az Ő akaratát. Ha korábban, később, máskor, másként akarok cselekedni, az végzetes is lehet. Ha engedelmeskedem, áldás származik belőle. Ahhoz, hogy mindig engedelmeskedjem akaratának, ismernem kell azt. Legyen ma is arra szánt időm, türelmem, törekvésem, hogy az Ő akaratát megismerjem, megértsem, elfogadjam, majd cselekedjem.

*2012. szeptember 30. – vasárnap*

**A zsoltárok könyve 40,12: URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen!**

Annak, aki nem ismeri az URat, nincs Vele élő közössége, nem sokat jelentenek ezek a szavak, hogy Isten irgalma, szeretete, hűsége. Legfeljebb vitát hajlandó ezekről folytatni, melyben igyekszik rámutatni arra, hogy ezek nem is valóságok, hanem csak hívő emberek képzelgésai. Aki viszont Isten gyermeke, és ezeket megtapasztalta, az nem akar és nem tud többé ezek nélkül élni. Valamelyik nap elvették a villanyt. Tanárokkal beszélgettünk az iskolában, s említettem, hogy nagyszüleink elektromos áram nélküli házakban laktak, annak használata nélkül élték le életüket, s nem hiányzott nekik, mert nem volt soha. Ma már, jött a válasz, nem lehet nélküle létezni, megbénul az élet, minden arra épül, hogy természetesen van villanyáram. Nélküle sem víz nem folyik a csapban, sem kommunikálni nem lehet, nincs adás-vétel a boltokban, nincs semmi. Nekünk, az ÚR választottainak ilyen Isten jelenléte és minden áldása. Nélküle nincs semmi. Azt is tudjuk, hogy még akkor is, amikor nem ismertük Őt, az Ő kegyelme tartott minket, még az istentelenek sem létezhetnének nélküle. De mióta ismerjük, tudatosan elfogadtuk Őt, szeretetét, irgalmát, azóta biztonságban vagyunk, céltudatos az életünk, Őbenne mindenre van erőnk, csak Őbenne lehetséges élnünk. Ha egy pillanatra elfordulna Tőlünk, abból nagy baj lenne. Ezért Dáviddal együtt kérjük mennyei Atyánkat, hogy mindazok ellenére, amiket néha teszünk, és akik néha vagyunk, emberek, gyarlók, tévúton járók, mégis, Istenünk ne vonja meg tőlünk Önmagát és áldásait, hanem ezek őrizzenek minket ma is, és minden napon.